

Vechea și tâmpita ei de mașină americană iarăși nu funcționa. Așa că acum Luz Lopez ședea în autobuz alături de fiul ei bolnav, Ramino, care moțâia. La o asemenea oră a zilei, în mijlocul dimineții, autobuzul nu era aglomerat, iar ea se bucura pentru asta. Mic de statură pentru cei unsprezece ani ai lui, Ramiro avea loc să se cuibărească pe banchetă, cu capul în poala ei. Luz îi mângâie cu blândețe obrazul. Băiatul deschise ochii și schiță un zâmbet.

Băiatul avea pielea caldă, dar fără să ardă. Pe Luz o îngrijora mai tare tăietura de pe buza lui decât durerea din gât. Ceva din aspectul ei o neliniștea profund. Băiatul se lovise cu gura de o țevă pe terenul de joacă luni, și astăzi, joi, buza era umflată și gălbuie pe la margini. Miercuri, când apăruse și durerea din gât, Ramiro nu se plânsese de buza, ci de gât. Luz știa că fiul ei nu se plângea de ceva decât dacă durerea era serioasă. Stătuse treaz jumătate din noapte făcând gargară și luând Tylenol. De dimineață însă, îi spusese mamică-sii că nu se simțea deloc mai bine.

Luz fusese nevoită să-și ia o zi liberă ca să se ducă cu el la doctor. Asemenea lucruri reprezentau întotdeauna un mare risc. Deși parcursese jumătate din drumul până la obținerea diplomei în economie când plecase de acasă, se angajase cameristă la hotelul Osaka din Japantown, unde programul de lucru era foarte strict. Chiar dacă avea un motiv întemeiat, Luz știa că fiecare zi lipsă însemna o notă proastă pentru ea. Cei de la clinică spusese că îl pot consulta pe Ramiro și că poate mergea să ia o

rețetă pentru el și să-l ducă înapoi la școală la orele amiezii, astfel încât să mai prindă o jumătate de zi de lucru la slujbă.

Locuia în San Francisco de peste zece ani, deși pentru ea orașul acela nu putea însemna „acasă“. După ce dușmanii reformei agrare din El Salvador îi uciseseră pe tatăl ei, editor de ziar, și apoi pe fratele ei, Alberto, un doctor căruia niciodată nu-i păsase de politică, ea fugise în nord cu copilul încă în pânțe. Soțul ei, José, avusese nevoie de aproape trei ani ca să vină după ea, dar anul trecut cei de la Emigrări îl trimiseseră înapoi. Incapabil să-și mai găsească de lucru, el locuia acum cu mama lui Luz.

Se agită ușor pe scaunul ei din autobuz în drumul spre clinica Judah, care nu se găsea pe strada cu același nume, ci la două străzi depărtate, unde aceeași stradă se numea Parnassus. Și atunci de ce nu îi spusese clinica Parnassus? Clătină din cap, căci astfel de idei îi abăteau gândurile de la preocuparea ei principală, aceea legată de sănătatea fiului său.

Și, evident, de bani. Întotdeauna banii reprezentau o preocupare.

Mănușa lui Ramiro zăcea ca aripa unei păsări moarte în mână ei. Parcurseră încet pe jos distanța de la stația de autobuz la clinică, o clădire cu două etaje în stil victorian, transformată. După ce deschise ușa de la intrare, renunță la orice speranță de a rezolva problema repede. Scaunele rabatabile se aliniau de-a lungul pereților sălii de așteptare. Alte scaune erau împrăștiate la întâmplare în mijlocul sălii, și fiecare era ocupat de cineva. Pe podeaua încăperii, mai mulți copii se jucau cu niște cuburi vechi de plastic sau cu mașinuțe și camioane din metal cărora le lipseau din roți.

În spatele ferestrei de la recepție, patru femei stăteau și lucrau la computer. Luz așteptă, apoi își drese glasul. Una dintre femei își ridică privirea.

– Vin într-o clipă, rosti ea, după care se întoarse la ceea ce făcea.

Pe teighea se vedea o sonerie de apelare, alături de care se găsea o listă de instrucțiuni, dar femeia de la computer îi spusese deja că vine într-o...

bine de cinci minute), iar Luz nu voia să riște să se înfurie cineva pe ea. Probabil că lucrurile mergeau mai încet pe acolo. Însă era furioasă și tentată să facă scandal.

În cele din urmă, femeia oftă și veni la geam. O fixă pe Luz cu o expresie de plictiseală enormă și întinse mâna.

– Cardul de sănătate, vă rog.

Introduse câteva informații în computerul ei, fără să-și mai ridice privirea.

– Zece dolari, anunță ea. Doctorul care are grijă de copilul dumneavoastră este doctorul Whitson, dar astăzi este indisponibil. Aveți o altă preferință?

Luz ar fi vrut să întrebe de ce era indisponibil doctorul Whitson, dar știa că n-are nici un sens să se plângă. Dacă doctorul nu era acolo, nu era acolo, pur și simplu. O întrebare legată de motive nu l-ar fi adus înapoi.

– Nu, răspunse ea. Zâmbi, încercând să stabilească o legătură. Ar fi însă bine să-l vadă cineva cât mai repede.

Femeia își consultă ecranul și apăsă câteva taste.

– Doctorul Jadra îl poate consulta pe Ramiro în douăzeci și cinci de minute. Luați loc și vă chemăm noi.

Cuvintele îi ieșiră de pe buze fără voia ei:

– Dar nu sunt scaune libere.

Femeia aruncă o privire în sala de așteptare peste umărul lui Luz.

– Se va face liber unul peste câteva secunde. Apoi privi în stânga ei. Următorul la rând.

În vreme ce Ramiro moțăia, Luz luă un exemplar din ultimul număr al revistei *San Francisco*. În sala de așteptare se găseau mai multe exemplare, toate prezentând pe copertă fotografia unui om de afaceri alb. Luz citea bine în engleză și își dădu repede seama care era motivul prezenței atâtor reviste. Articolul era despre directorul Parnassus Health – compania ei de asigurări de sănătate. Individul se numea Tim Markham. Avea o soție drăguță, trei copii frumoși și un câine. Locuia într-o casă mare din Seacliff și în toate pozele din

Luz aruncă o privire prin sala de așteptare. Acolo nimeni nu zâmbea.

Se uită la acel chip din revistă încă un minut, apoi se uită la băiatul ei bolnav, apoi la ceasul de pe perete. Reveni la chipul zâmbitor al domnului Markham și citi mai departe articolul. Lucrurile mergeau bine în viața lui. Era adevărat că firma lui se confrunta cu niște probleme, dar Markham reușea să le gestioneze. Între timp, pacienții lui primeau îngrijiri medicale excelente, iar asta era cel mai important lucru. Lui de asta îi păsa cu adevărat. Era pasiunea lui de o viață.

O soră strigă în sfârșit numele lui Ramiro. Luz împături revista și o băgă în geantă. Străbătu alături de sora medicală un coridor lung până la o încăpere micuță, lipsită de ferestre, cu o masă de examinare acoperită cu hârtie, o chiuvetă și o tejghea, câteva rafturi pentru cărți și un mic dulap. Pe pereți atârnavu postere cu scene montane și litorale din California, probabil pline de culoare pe vremuri, dar acum șterse și scorojite.

Ramiro se întinse pe masă și îi spuse maică-sii că îi era frig, așa că ea îl acoperi cu haina. Luz se așeză pe un scaun de plastic portocaliu, scoase revista și se puse iarăși pe așteptat.

La ora 12.22, Jadra ciocăni scurt în ușă, apoi o deschise și intră. Scund și cu mișcări iuți, complet chel, doctorul se prezentă în vreme ce inspecta o foaie de hârtie.

– Ce zi plină e azi, rosti el în chip de scuze. Sper că n-a trebuit să așteptați prea mult.

Luz adoptă o expresie de amabilitate.

– N-a fost prea rău.

– Astăzi suntem un pic cam înghesuiți. Suntem douăzeci de doctori și se pare că opt dintre ei s-au ales cu virusul asta care circula prin zonă. Doctorul clătină din cap. Și tu ești Ramiro?

– Și.

Băiatul deschisese iarăși ochii și se ridicase în capul oaselor.

– Cum te simți?

– Nu prea bine. Cățul meu...

Jadra scoase un bețișor de lemn dintr-un sertar al tejghelei.

– Păi, hai să ne uităm la el. Poți scoate limba afară și spune „aaa“?

Examinarea dură circa zece secunde. După ce se termină, Jadra își puse mâna pe gâtul băiatului și pipăi cu blândețe.

– Te doare? Dar aici?

– Doar când înghit.

Cinci minute mai târziu, Luz și Ramiro erau afară. Stătuseră în clinică mai bine de două ore. Pe Luz consultația o costase zece dolari, mai mult decât câștiga ea pe o oră, plus bacșișurile unei zile de lucru. Doctorul Jadra îl examinase pe Ramiro mai puțin de un minut și îi pusese diagnosticul de viroză. Îi dăduse să ia Tylenol pentru copii și ceaiuri pentru gât. Explicase că virusii își făceau treaba lor oricum, și că totul dura două săptămâni sau paisprezece zile, după dorință.

Luz presupuse că doctorul spusese o glumă, deși ei nu-i venise să rădă.

Două zile mai târziu, Ramiro era și mai rău, dar Luz trebuia să se ducă la lucru. Cu două zile înainte, o atenționaseră cu privire la absențe. Dacă ea nu mai voia să lucreze la hotel, afară aștepta un cârd de oameni să-i ia locul. Ca atare, fusese nevoită să îl ducă pe Ramiro la camera de gardă noaptea, după terminarea turei.

În autobuz, îl cuibări alături de ea și îi strânse haina proprie peste trupul lui micuț care tremura. El se făcu covrig și adormi imediat. Avea o respirație șuierată, ca și cum cineva mototolise o hârtie în plămâni lui. Bietul băiat mai și tușea, ca un lătrat de focă.

În această noapte, clinica era mai puțin aglomerată. Luz plăti taxa de zece dolari și în mai puțin de o jumătate de oră auzi strigat numele lui Ramiro. Își trezi băiatul și îl urmă pe un bărbat îndesat către un alt cabinet micuț, similar cu cel al doctorului Jadra, doar că aici pereții erau absolut goi.

Ramiro nu observă nimic. Se cățără pe masa de

și închise ochii. Luz îl acoperi din nou cu haina ei și se puse iarăși pe așteptat. Până ce fu brusc trezită de o ciocănitură în ușa.

– Mi-ar prinde bine și mie un pui de somn, rosti femeia pe un ton blând, într-o spaniolă fluentă.

Purta un ecuson pe care scria DR. JUDITH COHN. Studie hârtia din mână, apoi își îndreptă atenția asupra lui Luz.

– Deci. Povestești-mi despre Ramiro. Unde s-a tăiat în halul ăsta?

– La școală. A căzut. Dar el se plânge de gât.

Doctorița se încruntă și întinse mâna după un instrument medical. După o examinare mai temeinică decât cea efectuată de dr. Jadra, dr. Cohn se întoarse spre Luz.

– Gâtul nu arată bine, dar mie nu-mi place deloc cum arată această tăietură, zise ea în spaniolă. Aș vrea să recoltez un pic de cultură. Între timp, în eventualitatea că nu e un virus, o să-i prescriu un antibiotic.

– Dar celălalt doctor...

– Da? Doctorița întinse mâna spre Ramiro. E-n regulă. Ce voiți să spuneți?

– Celălalt doctor spunea că e un virus. Acum s-ar putea să nu fie. Nu pricep.

Având cam aceeași vârstă ca și Luz, doctorița îi arătă un pic de compasiune.

– Uneori un virus produce o infecție secundară care răspunde la antibiotice. Mie mi se pare că tăietura aia e infectată.

– Și medicamentul se va ocupa de asta?

Doctorița dădu din cap. Deja scosese rețetarul.

– Ramiro suferă de vreo alergie? Bine. Acum, dacă, din cine știe ce motiv, tăietura nu se vindecă, este posibil să-i prescriu un antibiotic mai puternic, dar vă voi da de știre atunci când voi avea rezultatele testului.

– Și când vor veni? Rezultatele?

– De obicei durează două-trei zile.

– Încă trei zile? N-am putea începe de acum cu

o consultație.

Doctorița clătină din cap.

– Nu va trebui să reveniți aici. Dacă va fi nevoie, o să întocmesc direct cealaltă rețetă.

Luz așteptă, apoi șopti:

– Mai sunt și cheltuielile legate de cele două rețete.

Dr. Cohn plescăi din buze, cu tristețe.

– Îmi pare rău, dar nu avem voie să prescriem un antibiotic mai puternic decât are nevoie Ramiro. O atinse pe Luz pe antebraț. O să fie bine. Nu vă faceți griji.

Luz încercă să zâmbească. N-avea cum să nu-și facă griji. Ramiro nu se simțea deloc mai bine. De fapt, ea își dădea seama că băiatul se simțea chiar mai rău. În ciuda propriei voințe, pe obraz i se rostogoli o lacrimă. Și-o șterse repede, aproape cu furie, dar doctorița o văzuse.

– Sunteți chiar așa de îngrijorată?

Luz încuviință tăcută. Apoi:

– Mă tem...

Doctorița se așeză încet pe scaun și se aplecă spre Luz. Îi vorbi în șoptă:

– Totul va fi bine. Serios. S-a infectat cu ceva, asta-i tot. Antibioticele vor rezolva problema în câteva zile.

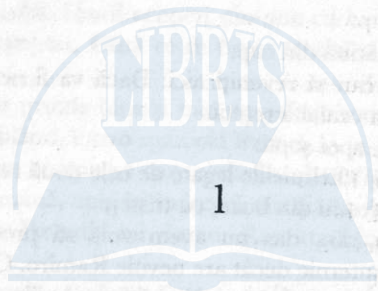
– Dar... simt în inima mea...

Luz se opri.

Dr. Cohn se îndreptă de spate, dar continuă să-i vorbească cu blândețe:

– Sunteți amândoi foarte obosiți. Cel mai bun lucru pe care îl aveți acum de făcut e să vă duceți acasă și să dormiți ca lumea. Situația va arăta mai bine după aceea.

Luz simți că nu are încotro și trebuie să accepte. Se uită câteva clipe lungi în ochii doctoriței, apoi dădu mecanic din cap și îi mulțumi. După aceea ieși împreună cu fiul ei care tremura în noaptea friguroasă.

În jurul orei 6.20 din dimineața zilei de marți, 10 aprilie, un om de afaceri de patruzeci și șapte de ani, pe nume Tim Markham, se pregătea să-și încheie programul obișnuit de jogging. Atunci când nu călătorea în alte părți, Markham alerga în fiecare zi în jurul reședinței sale de pe McLaren începând cu ora 5.45. Ieșea din casă, cotea la dreapta, apoi iar la dreapta pe Twenty-eighth Avenue, alerga până la Geary, o lua la stânga și făcea cam un kilometru și jumătate până la parcul Presidio, apoi cotea iarăși la stânga înspre Lake. În dreptul Twenty-fifth Avenue, cotea la dreapta spre Scenic Way, traversa Twenty-sixth Avenue, apoi cotea în final spre casă pe Seacliff, unde alerga pe faleză de deasupra plajei Phelan.

Markham nu era un bărbat cu tabieturi, dar în privința joggingului rareori varia ruta aleasă sau momentul alergării. În această dimineață – zi de ridicat gunoiul în cartier – fusese izbit de o mașină în intersecție imediat după ce coborâse de pe trotuar ca să cotească de pe Scenic pe Twenty-sixth. Impactul îl azvârlise drept într-un tomberon din grămada strânsă pe trotuar, iar acesta îl acoperise de zoaie.

Markham ieșise la jogging fără portofel și, ca atare, fără nici un fel de acte de indentitate. Deși era un alb cu o stare bună de sănătate fizică, în această dimineață plecase să alerge fără să se bărbiească. Combinația de gunoie din jurul lui, barba nerasă de o zi, pantofi de alergare purtați și îmbră-

gândească la faptul că era un vagabond rătăcit într-un cartier elegant.

Paramedicii care sosiră de la o stație de salvare apropiată începură imediat manevrele de menținere a lui în viață. Markham sângera puternic la cap și era posibil să-și fi perforat un plămân. Era clar că avea mai multe oase fracturate, inclusiv femurul. Iar dacă impactul îi retezase vreo arteră, atunci situația devenea extrem de critică. Omul avea nevoie clar de transfuzii de sânge și de intervenție medicală specializată urgentă dacă era să aibă vreo șansă de supraviețuire.

Șoferul ambulanței, Adam Lipinski, văzuse multe astfel de scene oribile în viața lui. Deși cea mai apropiată unitate medicală de urgență se găsea la spitalul Portola, la douăzeci de cvartale depărtare, în centrul cartierului Richmond, Lipinski știa atât din experiență personală, cât și din zvonurile care circulau că Portola se găsea într-o stare financiară destul de precară. Deoarece legea interzicea alte proceduri, cei de acolo erau obligați să accepte cazurile de urgență și să încerce să stabilizeze cumva victimele, așa cum era și cazul bărbatului pe care îl transporta Lipinski. Numai că Lipinski bănuia că victima lui era un biet vagabond, lipsit de asigurare medicală, iar asta însemna că medicii de la Portola n-aveau să permită internarea bietului om pentru un tratament adecvat în spital.

Lipinski nu era doctor, dar văzuse de multe ori moartea și își dădea bine seama când aceasta dădea târcoale câte unui suflet nefericit. Acum își spunea că victima transportată de el tocmai intrase în ghearele doamnei cu coasa. După îngrijirile primite în sala de urgențe, nefericitul ar fi avut nevoie de un pat la Terapie intensivă, dar dacă nu dispunea de asigurare mai mult ca sigur că medicii de la Portola aveau să-l declare transportabil pentru a-l expedia repede la spitalul districtual.

Cu o lună în urmă, spitalul devenise subiectul unui scandal atunci când transferase un bebeluș de doar o zi – *un bebeluș!* – la spitalul County General după ce fetița ajunsese în